

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: **T.T. s.r.o.**, so sídlom T.T., IČO: X., *zastúpený: JUDr. L. S., advokát so sídlom V.V.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, 975 04 Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/222/1700-12764/2008/991091-r zo dňa 18.02.2008, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/91/2008-26 zo dňa 28.05.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/91/2008-26 zo dňa 28. mája 2009 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/222/1700-12764/2008/991091-r zo dňa 18. februára 2008 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Bratislava I č. 600/232/165653/07/Čer zo dňa 18. októbra 2007 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **je povinný** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 132 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného I/222/1700-12764/2008/991091-r zo dňa 18.02.2008, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách

v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava I č. 600/232/165653/07/Čer zo dňa 18.10.2007, ktorým bola žalobcovi podľa § 35 ods. 5 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb. uložená pokuta vo výške 50 000,--Sk za nepodanie daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2005 v lehote určenej správcom dane vo výzve č. 600/232/98236/07/Čer.

Krajský súd k námietke žalobcu, že pri doručovaní výzvy nebol dodržaný postup podľa § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., že bez splnenia akejkoľvek podmienky došlo k prezumpcii následkov doručenia na 15. deň lehoty, uviedol, že z administratívneho spisu zistil, že správca dane výzvu doručoval na adresu, tak ako je zapísaná v Obchodnom registri. Výzvu na podanie daňového priznania žalobca v odbernej lehote neprevzal, a preto správca dane postupoval podľa zákonných podmienok, ktoré mu umožňuje ust. § 17 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.

K ďalšej námietke žalobcu, že žalovaný sa nevysporiadal s ust. § 35 ods. 13 zákona č. 511/1992 Zb. krajský súd uviedol, že správca dane pri ukladaní pokuty postupoval tak, že žalobcovi uložil najmenšiu možnú pokutu, a to vo výške 50 000,-- Sk. Pokutu, ktorá mala byť podľa žalobcu uložená v sume 10 000,-- Sk, je možné uložiť iba fyzickej osobe. Žalobca je právnickou osobou, preto mu bola uložená pokuta vo výške 50 000,-- Sk.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zastúpení advokátom včas odvolanie. Uviedol, že otázka odňatia možnosti konať účastníkovi konania pred súdom sa prelína celým doterajším konaním. Týka sa to tak samotného doručovania výzvy na podanie daňového priznania, ako aj samotnej výzvy podľa § 250f O.s.p. Krajský súd sa námietkou o doručovaní zaoberal, ale nepresvedčivo.

Námietka inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, úzko súvisí s nesprávnym právnym názorom posúdenia veci, z ktorého preskúmané rozhodnutie vychádza. Krajský súd citoval § 35 ods. 5 veta prvá zákona č. 511/1992 Zb., ale praktickú rovinu minimálne „fakultatívnej možnosti“ uloženia pokuty vzhľadom na skutkový stav opomenul. Aj povinnosťou správneho orgánu v prípade fakultatívnej možnosti uloženia sankcie je náležité odôvodnenie pristúpenia k sankcii, najmä keď ide o

- a) prvé autoritatívne rozhodnutie správneho orgánu,
- b) prvý rok podnikania daňovníka,
- c) legitímnu absenciu jeho rezultujúcej daňovej povinnosti.

V zmysle § 25 ods. 1 písm. f/ zákona č. 511/1992 Zb. „dôvod konania odpadol“ a bolo na mieste konanie zastaviť. Nulové daňové priznanie bolo daňovému úradu doručené dňa 16.10.2007 a rozhodnutie je datované dňom 18.10.2007.

Žalobca navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil s právnym názorom na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca bol povinný podať daňové priznanie podľa § 41 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov za predchádzajúce zdaňovacie obdobie v lehote podľa § 49 citovaného zákona aj v tom prípade, že mu v roku 2005 nevznikla daňová povinnosť.

Keďže daňové priznanie za zdaňovacie obdobie roka 2005 nebolo správcovi dane doručené do 04.06.2007, správca dane v zmysle § 42 zákona č. 511/1992 Zb. vyzval žalobcu výzvou č. 600/232/98236/07/Čer zo dňa 04.06.2007 na podanie daňového priznania v lehote 15 dní po obdržaní tejto výzvy. Výzva bola doručovaná v súlade so zákonom. Ďalej uviedol, že z ustanovenia § 35 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. nevyplýva fakultatívna možnosť uloženia pokuty. Navrhoval, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/91/2008-26 zo dňa 28.05.2009 ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a následne potom, ako bolo oznámenie o vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk, vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/91/2008-26 zo dňa 28.05.2009 podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/222/1700-12764/2008/991091-r zo dňa 18.02.2008 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Bratislava I č. 600/232/165653/07/Čer zo dňa 18.10.2007 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p.).

Preskúmaním veci najvyšší súd zistil, že žalobca si na pošte vyhradil odnášku zásielok. Zásielka, ktorá obsahovala výzvu správcu dane v zmysle § 42 zákona č. 511/1992 Zb. na podanie daňového priznania bola na pošte uložená dňa 12.06.2007 a odosielateľovi – Daňovému úradu Bratislava I bola vrátená z dôvodu, že žalobca si zásielku neprevzal v odbernej lehote dňa 06.07.2007.

Žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu Daňového úradu Bratislava I č. 600/232/165653/07/Čer zo dňa 18.10.2007 namietal, že ani jeden z dvoch pracovníkov daňového subjektu – Ing. S. K. a Ing. F. N., ktorí boli oprávnení vyberať doporučené poštové zásielky a zásielky do vlastných rúk určené na doručenie daňovému subjektu, dňa 27.06.2007 rozhodnutie č. 600/232/98236/07/Čer na pošte neprevzali a ani prevziať nemohli. Konateľka spoločnosti Ing. S. K. bola práceneschopná od 19.06.2007 do 30.07.2007. Konateľ spoločnosti Ing. F. N. sa v čase doručovania výzvy nezdržoval v mieste doručovania, keďže bol v dňoch od 10.06.2007 do 02.07.2007 služobne vzdialený mimo Bratislavu.

Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí č. I/222/1700-12764/2008/991091-r zo dňa 18.02.2008 uviedol, že výzva bola doručovaná do vlastných rúk, pričom z doručovanej zásielky odstúpenej poštou správcovi dane vyplynulo, že adresát si písomnosť neprevzal v odbernej lehote a zásielka bola doručená dňa 27.06.2007 napriek skutočnosti, že adresát si vyhradil odnášanie zásielok z pošty (tzv. výhrada odnášky). Argumenty daňového subjektu, že konateľ spoločnosti sa v mieste doručovania nezdržoval nie sú opodstatnené, nakoľko adresátom písomnosti nie je fyzická osoba – konateľ spoločnosti, ale právnická osoba, s.r.o., ktorá preukázateľne podľa výpis z Obchodného registra mala na adrese doručovania sídlo. Keďže daňový subjekt si zásielku po jej uložení dňa 12.06.2007 neprevzal v odbernej lehote, zásielka bola v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. doručená dňa 27.06.2007, aj keď sa adresát o jej doručení nezvedel.

Z uvedeného vyplýva, že správca dane i Daňové riaditeľstvo vychádzali z názoru, že k doručeniu zásielky adresovanej žalobcovi došlo podľa § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. ak nebol adresát písomnosti, ktorá má byť doručená do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, upovedomí ho doručovateľ vhodným spôsobom, že písomnosť príde doručiť znovu v určitý deň a hodinu. Ak bude nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na obecnom úrade a adresáta o tom vhodným spôsobom vyrozumie. Ak si nevyzdvihne adresát písomnosť do pätnástich dní od jej uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nezvedel.

V prípade výhrady odnášky zásielky a jej faktického nedoručenia nemožno považovať písomnosť za doručенú pätnástym dňom od jej uloženia na pošte v zmysle fikcie doručenia podľa § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., pretože tento procesný postup doručovateľa sa nevzťahuje na výhradu odnášky a v prípade výhrady odnášky nie je ani fakticky realizovateľný.

Najvyšší súd konštatuje, že zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov neupravuje vznik fikcie doručenia v prípade výhrady odnášky. Takúto úpravu obsahuje iba ust. § 25 ods. 4, druhá veta zák.č. 71/1967 Zb. Správny poriadok, ktorý sa však ako všeobecný predpis o správnom konaní na daňové konanie nevzťahuje v zmysle ustanovenia § 101 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov.

Pre úplnosť najvyšší súd poukazuje na dikciu ustanovenia § 25 ods. 4 Správneho poriadku.

Podľa § 25 ods. 4 Správneho poriadku ak si adresát vyhradí doručovanie zásielok do poštového priechinku, pošta adresátovi oznámi príchod zásielky, možnosť prevzatia a odbernú lehotu na predpísanom tlačive, ktoré vloží do poštového priechinku. Ak si adresát na základe dohody preberá zásielky na pošte a nemá pridelený priechinok, pošta tieto

zásielky neoznamuje. V oboch prípadoch sa dátum príchodu zásielky považuje za dátum uloženia. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Najvyšší súd konštatuje, že fikcia doručenia spájaná s určitou právnou skutočnosťou musí byť stanovená zákonom, a to explicitne. Ide o právnú skutočnosť, s ktorou ust. § 42 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov spája závažné právne dôsledky.

Podľa § 35 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. v znení účinnom do 31.12.2008 ak daňový subjekt nepodá daňové priznanie v lehote určenej správcom dane vo výzve, správca dane, ktorým je daňový úrad alebo colný úrad, mu uloží pokutu do 1 500 000,- Sk,

a) ak ide o fyzickú osobu, najmenej 10 000,- Sk,

b) ak ide o právnickú osobu, najmenej 50 000,- Sk.

Pokuty podľa písmen a/ a b/ sa neuložia, ak je správcom dane obec. Obec môže uložiť pokutu, ak ide o fyzickú osobu, najmenej 200,- Sk, a ak ide o právnickú osobu, najmenej 2 000,- Sk.

Keďže výzva správcu dane v zmysle § 42 zákona č. 511/1992 Zb. žalobcovi nebola doručená, neboli splnené zákonom predpokladané skutočnosti pre uloženie pokuty podľa § 35 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. za nepodanie daňového priznania v lehote určenej správcom dane vo výzve.

O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a v spojení s § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a § 151 ods. 2 O.s.p. Žalobcovi, ktorý mal úspech v konaní, najvyšší súd priznal náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu, a to trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku z podanej žaloby 66 € a z podaného odvolania 66 €, celkom 132 €. Trovy právneho zastúpenia mu najvyšší súd nepriznal, pretože ich nevyščil (§ 151 ods. 1, 2 O.s.p).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 08. októbra 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková